

Sygn. akt IV U 282/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący: SSR Maja Snopczyńska

Protokolant : Agnieszka Ząbkiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 kwietnia 2019 roku w Ś.

sprawy z odwołania **B. G.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

w sprawach (...)

(...) z dnia 16 sierpnia 2017 roku

o zasiłek chorobowy

I. zmienia zaskarżone decyzje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. w sprawach (...) z dnia 11 lipca 2017 roku i (...) z dnia 16 sierpnia 2017 roku w ten sposób, iż przyznaje powódce B. G. prawo do zasiłku chorobowego za okres wskazany w decyzjach;

II. zasądza od strony pozwanej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. na rzecz powódki B. G. kwotę 180,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Powódka B. G. wniosła odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z 11 lipca 2017 i 16 sierpnia 2017 roku. W uzasadnieniu wskazała, że w leczyła kilka schorzeń jednocześnie, przebywała w kilku szpitalach i poddawała się zabiegom leczniczym na różne części ciała; schorzenie które było powodem niezdolności do pracy od 27 III do 31 VII 2017 roku nie jest tożsame ze schorzeniem, na które wnioskodawczyni chorowała w 2016 roku; tym samym od 27 III 2017 roku lub najpóźniej od 2 IV 2017 roku zostały spełnione warunki otwarcia nowego okresu zasiłkowego.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołań i zasądzenie kosztów postępowania. W uzasadnieniu wskazał, że powódka w okresie od 4 sierpnia 2015 roku do 1 grudnia 2016 roku korzystała ze zwolnień lekarskich, wykorzystwała okres zasiłkowy, a następnie 12 miesięczny okres świadczenia rehabilitacyjnego; 26 stycznia 2017 roku była leczona operacyjnie i nie można uznać, że od 27 stycznia 2017 roku odzyskała zdolność do pracy.

W toku postępowania Sąd ustalił

następujący stan faktyczny:

Powódka po wyczerpaniu okresu zasiłkowego od 2 lutego 2016 do 26 stycznia 2017 roku pobierała świadczenie rehabilitacyjne, a następnie od 27 marca do 31 sierpnia 2017 roku była niezdolna do pracy.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. decyzjami z z 11 lipca 2017 i 16 sierpnia 2017 roku odmówił powódce prawa do zasiłku chorobowego za okres od 27 marca do 31 lipca 2017 roku i od 1 do 31 sierpnia 2017 roku.

DOWÓD: akta ZUS - w załączeniu

Z uwagi na schorzenia powódki stanowiące podstawę orzekania niezdolności do pracy w okresach wskazanych w decyzji można przyjąć, że niezdolność ta została spowodowana różnymi schorzeniami narządu ruchu. W przerwach pomiędzy wskazanymi okresami niezdolności do pracy powódka odzyskała zdolność do pracy.

DOWÓD: opinia i opinia uzupełniająca biegłego chirurga D. R. k. 16

W tak ustalonym stanie faktycznym

Sąd zważył:

Odwołania zasługiwały na uwzględnienie.

Zgodnie z przepisem art. 6 ust. 1 Ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jednolity – Dz. U. z 2017 roku, poz. 1368) zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego. Z kolei przepis art. 8 cytowanej Ustawy stanowi, że zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni.

Natomiast art. 9 tej ustawy stanowi, że do okresu, o którym mowa w art. 8, zwanego dalej „okresem zasiłkowym”, wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2. Do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni. Jak więc wynika z treści zacytowanego wyżej przepisu do okresu zasiłkowego wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy bez względu na rodzaj choroby będącej ich podstawą oraz okresy zrównane z okresami niezdolności do pracy, wynikające z art. 6 ust. 2. Reguła powyższa ma jednak zastosowanie tylko w przypadkach, gdy pomiędzy poszczególnymi okresami niezdolności do pracy nie ma ani jednego dnia przerwy, w którym ubezpieczony był zdolny do pracy, gdyż wtedy inna choroba powoduje rozpoczęcie nowego okresu zasiłkowego.

Strona pozwana twierdziła, że powódka wykorzystwała okres zasiłkowy, następnie pobierała świadczenie rehabilitacyjne, zaś ponownie orzeczona niezdolność do pracy związana jest z tą samą chorobą, a przerwa pomiędzy niezdolnościami do pracy nie przekroczyła 60 dni, gdyż nie można uznać, że 27 stycznia 2017 roku powódka odzyskała zdolność do pracy.

Odmienne natomiast wynika z opinii biegłego chirurga D. R. (2). Biegły wskazał, że z uwagi na schorzenia powódki stanowiące podstawę orzekania niezdolności do pracy w okresach wskazanych w decyzji można przyjąć, że niezdolność ta została spowodowana różnymi schorzeniami narządu ruchu. W przerwach pomiędzy wskazanymi okresami niezdolności do pracy powódka odzyskała zdolność do pracy. wskazać należy, że strona pozwana nie zgadzając się ze stanowiskiem biegłego wniosła o dopuszczenie dowody z opinii innego biegłego chirurga. Biegły chirurg J. L. w swojej opinii (k. 70) we wnioskach wskazał, że od 23 III do 2 IV 2017 roku zwolnienie lekarskie wydano z powodu wewnętrznego uszkodzenia stawu kolanowego, że brak informacji o okresie leczenia po artroskopii- usunięcia łąkotki, ale podkreślił, że okres ten należy traktować osobno, wskazał także, że okres zwolnienia od 3 IV 2017r należy uznać za zasadny (leczenie operacyjne lewej stopy) i że uszkodzenie łąkotki stawu kolanowego trudno uznać za tożsame z pozostałymi schorzeniami z uwagi na odmienny mechanizm urazu. Natomiast w opinii stwierdził, że brak jest podstaw do kwestionowania decyzji ZUS powołując się na sugerowane zbiegi okoliczności. Wskazać należy, że powołane opinia

nie stanowiła podstawy rozważań Sądu, jest ona niejasna i wyciągnięte przez biegłego wnioski końcowe jak wynika z ich treści biegły oparł o sugerowane zbiegi okoliczności, zaś opinia biegłego powinna opierać się na dokumentacji medycznej powódki.

Całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego przemawia za uznaniem opinii biegłego chirurga D. R. (2) jako rzeczowej, spójnej i wyprowadzającej logiczne wnioski końcowe i Sąd nie dopatrzył się jakichkolwiek przyczyn dla których opinia ta miałyby utracić walor wiarygodnych dowodów w sprawie. Opinia biegłego zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, ma na celu ułatwienie sądowi należytej oceny zebranego materiału wtedy, gdy potrzebne są wiadomości specjalne. Podlega jak inne dowody ocenie według art. 233§ 1 kpc, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny, które stanowią zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Opinia biegłego chirurga D. R. (2) wyczerpująco udzieliła odpowiedzi na pytania i jest wystarczająca do oceny przyczyn niezdolności do pracy powoda. Mając powyższe na uwadze oddalono wnioski stron o dopuszczenie dowodu z kolejnych opinii biegłych.

Tym samym ustalić należało, że w dniu 27 marca 2017 roku rozpoczął się nowy okres zasiłkowy, gdyż niezdolność do pracy od tego dnia została spowodowana inną chorobą niż niezdolność do pracy trwająca wcześniej, zaś pomiędzy kolejnymi okresami niezdolności do pracy wystąpiła przerwa.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, iż brak było materialnej podstawy do odmowy powódce prawa do zasiłku chorobowego za wskazane okresy i na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżone decyzje.

Orzeczenie o kosztach Sąd oparł na przepisie art. 98 kpc, według którego strona przegrywająca sprawę zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na koszty te składał się koszt wynagrodzenia zastępstwa procesowego w kwocie 180 zł (§9 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie - Dz.U. z dnia 2015 r., poz. 1800 z późn. zm.).